

VIII.

Den næste Morgen hvilede der som en lummer Tordenluft over Vejlby Præstegaard. Da Emanuel — noget senere end sædvanligt — kom ned til Tebordet, fandt han hverken Provsten eller Frøken Ragnhild. Den gamle, halte Tjenestepige, der kom ind fra Køkkenet, skænkede tavs hans Te og skød den forsigtig hen til ham fra den anden Side af Bordet med en Mine, i hvilken Emanuel allerede læste sin Dødsdom.

Ude i Havens lange Hasselallé vandrede Provst Tønnesen rastløs frem og tilbage. Svære Tobaksskyer, der med ligesom ængstelig Hast fór fra hans Pibespids og forputtede sig i Hasselhækkene, røbede tydeligere end Ord hans Sindsstemning, — saaledes dampede Provst Tønnesen kun, naar hans Sind var i det højeste Oprør. Først ved Morgen-teen havde Frøken Ragnhild fortalt ham om Kapellanens Optræden i Forsamlingshuset; men forinden havde han faaet Nys om Sagen gennem en Kludekræmmerske, der tidligt paa Morgenstunden havde været inde i Køkkenet hos Lone og dér genfortalt, hvad hun om Aftenen havde hørt berettet i Skib-